

Crónicas de un asesino en serie

Sarin-ui chu-eok, Bong Joon-ho 2003

La crònica d'un assassí en sèrie, inspirada en una història real de la Corea dels anys 80.

La memòria dels altres

El 1986, va tenir lloc un esdeveniment que sorprenué la societat coreana. L'escenari va ser una petita ciutat rural, on es van succeir un continu de violacions i assassinats efectuats amb un procés ritual i sàdic. Apareixia així una nova espècie de criminal: l'assassí en sèrie de caràcter psicopàtic, fins aleshores desconegut en aquella societat; potser en part gràcies a la seva ignorància i tancament respecte la «civilització» occidental.

Una vintena d'anys després, Bong Joon-ho (Corea, 1969), refresca la memòria del seu poble en el segon dels seus films, amb el qual ha aconseguit premis importants com el del Festival de cinema policíac de Cognac o la Concha de Oro de la cinquantaunena edició del Festival de Cinema de San Sebastià. Amb gran mestria i intel·ligència, aquest director gairebé novell (com a mínim en

això dels llargmetratges) ha portat a la gran pantalla aquests fets que aviat van pertorbar tot un poble i que ara tornaran a remoure alguna consciència. El títol és ben digne de tenir-se en compte. *Crónicas de un asesino* podria donar a entendre que a la pel·lícula apareixerà un narrador o almenys una veu narradora que pertanyerà a l'assassí o que parlarà d'ell, que és el protagonista de la trama. Però hi ha un problema, i és que aquest personatge no apareix en tot el metratge (tot i que podria ser algun dels sospitosos), ja que la pel·lícula se centra en el cas; en la investigació que hauria de dur a la resolució d'aquests actes macabres que tan bé ens escenifica i rememora Bong Joon-ho. Així doncs, per què no anomenar el film *Memòries (o cròniques) d'una investigació?* Però és que encara hi ha més. El sùmmum de la qüestió rau en el fet que aquest assassí, a més a més, no va ser mai detingut ni

descobert, ni en la vida real ni en la ficció, cosa que fa encara més enigmàtica l'elecció d'un títol com *Crónicas de un asesino en serie*; ja que ni ell relata la seva pròpia història, ni ningú pot relatar-la, més enllà del rastre que pugui anar deixant. Apuntem també que no es parla de crònica en singular, sinó de cròniques, fet que ens dona a entendre que hi ha una multitud de punts de vista diversos. El director coreà apunta així molt més alt amb aquesta idea, transcendeix la simple crònica negra o l'apropament al modern *psychotriller* hollywoodià; en-focament que podem trobar a desenes de pel·lícules.

En resum, no estem davant del diari mental de l'assassí, sinó que és la seva absència i la repercussió d'aquesta absència en la vida dels altres el fil conductor de la memòria. Nosaltres assistirem a la transformació psicològica dels

policies que segueixen les pistes i veurem com es van endinsant en la desesperació a mesura que avancen i s'adonen que no hi ha solució possible, a no ser la d'oblidar-se'n. És l'oblit l'única defensa contra les patologies i les cicatrius que produeix la memòria. Tot i així, contradictòriament, i només en aparença, és també necessari i terapèutic recordar, però ja des de la distància. La història individual de cadascú va lligada a la dels altres, a una història col·lectiva, i és imprescindible conèixer i reconèixer aquestes arrels, projectant-les cap al futur. Això que sona tan abstracte, ho porta molt bé a la pràctica Joon-ho, camuflant-ho de *thriller*. A mesura que avancen les escenes s'aprofundeix en la condició humana dels personatges com a individus, es mostren els seus canvis de caràcter psicològic en funció de les circumstàncies i situacions a les quals estan sotmesos. Així mateix, el director coreà aprofita per fer una revisió del seu país, malgrat que se centri en un fet puntual. Però aquest fetroman emmarcat dins d'un context polític i social concret (la part humana ja la donen els personatges), un moment històric ja distant, de gairebé vint anys, però amb el qual potser s'expliquen moltes qüestions de la societat coreana actual.

És després d'aquest temps quan un pot analitzar i abastar totes les situacions, i és també el moment en què es poden avaluar les conseqüències. No resulta curiós que nosaltres mateixos, la societat espanyola, estiguem revivint en certa mesura els anys vuitanta? No us canseu de sentir parlar de *La Movida*? No és significatiu que facin sèries de televisió inspirades en l'època? Fins i tot políticament sembla haver tornat tot cap al passat.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Director : Bong Joon-ho
Guió: Bong Joon-ho, Kim Kwang-rim
Fotografia: Kim Hyeong-gyu
Música: Taroh Iwashiro
Muntatge: Kim Seon Min
Nacionalitat: Corea
Durada : 129 min.

Equip Artístic

Song Kang-ho (Park, Du-man)
Kim Sang-kyung (Seo, Tae-yun)
Kim Roe-ha (Jo, Yong-gu)
Song Jae-ho (Comandante Shin)
Byeon Hie-bong (Comandante Gu)

Filmografia

2003

Crónicas de un asesino en serie

2000

Perro ladrador, poco mordedor